

сливи гжска се подигахше пара. Но най-чудното е, че гжската скокна отъ паницата и съ ножъ и вилица въ гърди, тръгна клатешкомъ къмъ бѣдното момиченце.

Но въ този мигъ клечицата изгасна и остана само дебелията, влажна и студена стѣна.

То запали още една клечица. Пристори му се, че стои подъ прѣлестна елха, по-голѣма и порозкошна отъ онази, която видѣ прѣзъ стѣкленитѣ врата, въ дюгения на богатия търговецъ. Хиляди свѣщици горѣха по зеленитѣ ѝ клончѣта и пѣстри картинки, като онѣзи, които висятъ по прозорцитѣ на дюгенитѣ, надничаха отъ върха ѝ.

Дѣтенцето прострѣ къмъ тѣхъ ржка, но клечицата изгасна.

Свѣщицитѣ на елхата се подигаха все по-високо; сега тѣ вече му се струваха като звѣздици по небето; една отъ тѣхъ падна и остави слѣдъ себе си дълга, свѣтла ивица.

Ей сега нѣкой умрѣ!—си каза момиченцето. Баба му, която го обичаше много, приживѣ му е разказвала, че всѣкога, когато падне звѣзда, една човѣшка душа се възниса на небето.

Дѣтето драсна о стѣната още една клечица, — отново стана свѣтло и при блѣсъка на огъня се яви баба му, тѣй свѣтла, кротка, добра

„Бабо!“ — извика момиченцето: — „земи ме съ себе си! Азъ знаая, че ще си отидешъ, щомъ изгасне клечицата; ти ще се изгубишъ като топлатата печка, хубавата печена гжска и голѣмата красива елха!“

И бърже запали цѣлата кутия, за да не се раздѣли съ баба си.